

РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ЗА ВАСКРШЊЕ ПРАЗНИКЕ
У ЦРКВИ СВЕТОГА ЦАРА КОНСТАНТИНА И ЈЕЛЕНЕ

Велики понедељак,

Велики уторак,

Велика среда:

7.30 јутрење, великопосни часови, изобразитељна

Св.Литургија пређеосвећених дарова

17.00 Велико повечерје

ВЕЛИКИ ЧЕТВРТАК:

7.30 Јутрење

У наставку се служи Св.Литургија

Након Св.Литургије Јелеосвећење

18.00 Бденије са читањем 12 Јеванђеља

ВЕЛИКИ ПЕТАК:

7.30 Царски часови.

16.00 Вечерње са изношењем Плаштанице

22.00 опело над Христом - Статије - са опходом око цркве

ВЕЛИКА СУБОТА:

8.00 Св.Литургија

ВАСКРС:

00.00 Васкршње јутрење

у наставку I Св.Литургија

8.00 II Св.Литургија

17.00 Бденије

Други дан ВАСКРСА:

8.00 Св.Литургија

17.00 Бденије

Трећи дан ВАСКРСА:

8.00 Св.Литургија

КУПОВИНОМ СВЕЋА У ЦРКВИ ПОМАЖЕТЕ СВОЈУ ЦРКВУ

www.svkonstantin.org

E-mail: crkva@svkonstantin.org

Телефон храма: 018/ 535 333 ; 539 383

Ми и Васкрсли

„Благословен који долази у име Господње“

Данашње Јеванђеље представља прелудио историје страдања али и васкрсења Христовог. Наша Црква нас позива да се свим својим бићем окренемо ка живоносном крсту. Од тога да ли ћемо се понети као Јуда или као Марија, као фарисеји или као ученици, зависи наша смрт и наш живот.

„Закон“ љубави

Човек нашега доба је заробљен законом греха и сматра да и хришћанску етику одређује неки „други закон“. У стварности пак, овај други закон је „закон“ љубави. И велики философ Фром тврди да је љубав „нешто урођено човеку, што исијава из њега“. Међутим, када љубав одвојимо од себеодрицања и смирења и спојимо са индивидуалним благостањем и егоизмом сама њена природа се урушава.

Истинска љубав се пројављује у смирењу и отелотворује у лицу Христа. Смирење даје обележје свему земаљском животу и двигу (покрету) ка Христу и печати се у Његовом страдању и смрти.

Крст Христов

Христов крст није само један важан догађај из прошлости који чини рез на телу историје. То је нешто што је стално присутно у свету и пројављује љубав Божју; то је величанствено откровење божанске бриге и врхунац Његовог домостроја за спасење човека.

Пред лицем крста сваки човек је прозван да заузме став; јер нико не може да остане равнодушан. Одрицање искупитељске жртве Христове, одбацивање „откупа“ који нуди за искупљење поробљеног човека, представљало би неопростиво порицање трагичног стања пропасти и смрти у којој се човек налази. То би означавало фарисејско лицемерно преузношење за вредности и дела нашег сопственог живота; и на крају, то би био један незахвалан однос према жртвеној љубави.

Образац послушања

Христова крсна смрт се везује за Његово послушање Оцу. Имајући две природне воље, божанску и човечанску, и потпуно потчињавајући људску божанској вољи, Христос нам је показао образац послушања. Ово послушање се не ограничава на исправљање зле и искварене човекове воље, већ на Његово потпуно послушање божанској вољи.

Следовање Христовом послушању значи потпуно себепрепуштање Божјој вољи. У овом случају Божја воља се поистовећује са човековом, или, боље рећи, човекова воља се поистовећује са божанском. Управо у овоме се састоји тешкоћа, али и величина хришћанског живота. Човек се не ослобађа само од страсти и греха, већ и од својих формалних добродетели и врлина. Оне га често затварају у његово „ја“ и на жалост држе га далеко од Бога.

Тајна крста

На почетку Свете и Велике Недеље читав Христов живот се пројављује као образац врлине, смирења и послушања, као канон побожног живота и „образац“ живота и делања хришћана унутар света.

Живот у Христу верника упућује на васкрсни живот. Но, да би се то догодило неопходно је да човек свег себе принесе Христу и да живи животом Његовог крста. Неопходно је да се свет за њега разапне, али и да се он разапне за свет (Гал. 6,14).

Компромисна вера ствара духовну равнодушност. Насупрот томе снажна вера духовно охрабрује човека подстичући га на непрестано славословљење Христа, побеђујући на тај начин страх од пропасти и смрти.

Недеља Цветна
Св. Јован Лествичник
Јеванђеље по Јовану
(Зач. 41. Гл. 12, ст. 1 – 18)
Филипљанима посланица св. апостола Павла
(гл.4., ст. 4 – 9)

А Исус на шест дана прије Пасхе дође у Витанију, гдје бјеше Лазар који умрије, кога он подиже из мртвих.

Ондје му пак зготовише вечеру, и Марта служаше, а Лазар бјеше један од оних што сјеђаху са њим за трпезом.

А Марија, узевши литру правога нардова скупоцјенога мириса, помаза ноге Исусове, и обриса косом својом ноге његове; а кућа се напуни мириса од мира.

Онда рече један од ученика његових, Јуда Симонов Искаротски, који га намјераваше издати:

Зашто се ово миро не продаде за триста динара и не даде сиромасима?

А ово не рече што му бјеше стало до сиромаша, него што бјеше лопов, и имаше кесу, и узимаше што се меташе у њу.

А Исус рече: Остави је! Она је то сачувала за дан мојега погребца;

Јер сиромаше свагда имате са собом, а мене немате свагда.

Дознаде пак многи народ из Јудеје да је ондје и дођоше не само ради Исуса, него и да виде Лазара кога он подиже из мртвих.

А првосвештеници се договорише да и Лазара убију;

Јер многи од Јудејаца долажаху због њега и вјеровашу у Исуса.

Сутрадан многи народ који бјеше дошао на Празник, чувши да Исус долази у Јерусалим,

Узеше гране од палми и изиђоше му у сретање и клицаху: Осана! Благословен који долази у име Господње, цар Израилев!

А Исус нашавши магаре усједе на њега, као што је писано:

Не бој се, кћери Сионова, ево цар твој долази сједећи на магарету.

Али ово не разумјеше испрва ученици његови; него када се прослави Исус, онда се сјетише да ово бјеше за њега писано, и да му ово учинише.

А свједочаше народ који бјеше с њим када Лазара позва из гроба и подиже га из мртвих.

Због тога му и изиђе народ у сретање, јер чу да је он учинио ово знамење.